

Αποχαιρετώντας μία σπουδαία γυναίκα

Μνημόσυνο στον βυζαντινό Άγιο Νικόλαο του Ραγκαβά, στην Πλάκα, 8 Δεκεμβρίου 2012, στις σαράντα ημέρες από τον θάνατο της τη Μαρία Μπέκετ

Αισθάνομαι την ανάγκη να ευχαριστήσω εκ μέρους της οικογένειας όλους όσους συναθροιστήκαμε σήμερα στον Άγιο Νικόλα –ιδιαίτερα όσους ήρθαν από μακριά: από την Κύπρο και τη Νορβηγία, την Αγγλία, την Ελβετία, την Τουρκία. Επιτρέψτε μου δυο λέξεις στα αγγλικά: I would like to thank, on behalf of the family, all of you who have come to honor Maria today; in particular those who have traveled from abroad.

Ένα από τα χαρίσματα της Μαρίας ήταν να συγκεντρώνει τους άριστους (ή τους πλέον διακεκριμένους και τους πιο χρήσιμους) και να τους κινητοποιεί γύρω από τα μεγάλα θέματα στα οποία είχε αφιερώσει τη ζωή της. Σήμερα, λοιπόν, μαζευτήκαμε ξανά. Αλλά αυτή τη φορά, για να αποχαιρετήσουμε την καλή μας φίλη. Την αρχόντισσα του Βοσπόρου, την ηγερία της Δημοκρατίας, την κυρά των υπερβάσεων, την αγαπημένη μας Μαρία.

Η Μαρία έζησε τον πολυκύμαντο βίο της με πάθος. Με πίστη. Με τόλμη. Με κουράγιο απέραντο. Με βαθύτατη αξιοπρέπεια, ανθρωπιά και χιούμορ.

Υπηρετήσε τις πανανθρώπινες αξίες και τον οικουμενισμό, τις ευγενείς ιδέες και το όραμά της για έναν ουτοπικό κόσμο. Έναν κόσμο όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα θα κυριαρχούν στο στερέωμα της πολιτειακής ζωής. Όπου το μεγάλο ψάρι δεν θα τρώει το μικρό. Όπου η βλακεία, η ιδιοτέλεια, η πονηριά και η κακογουστιά δεν θα έχουν θέση. Θα εξαλειφθεί η αδικία, θα εξαφανιστεί η βία, θα εκμηδενιστεί η χυδαιότητα, και θα κατατροπωθεί η

υποκρισία σε όλα τα επίπεδα. Έναν κόσμο που θα ξαναβρεί τις ισορροπίες του. Θα κατανοήσει τις τεράστιες φυσικές καταστροφές που έχει προξενήσει, θα σεβαστεί το περιβάλλον και θα ξανασυναντηθεί με τη θεϊκή δημιουργία.

Ήταν αξίωμα να συγκαταλέγεσαι ανάμεσα στους φίλους της. Τιμή να σε εκτιμά. Να σε προσκαλεί να λάβεις μέρος στην Αργοναυτική Εκστρατεία, που οργάνωνε κάθε φορά με απaráμιλλο ζήλο κι αξιοθαύμαστη αποτελεσματικότητα. Χαρά και τιμή να απαιτεί την ολόψυχη συμπαράστασή σου. Κανείς δεν τολμούσε να της αρνηθεί. Θα ήταν σαν να παραδεχόταν ότι έχει απαρνηθεί τα ιδανικά, για τα οποία αγωνιζόταν αυτή η μεγάλη κυρία.

Η Μαρία δεν άφησε κανέναν από τους ανθρώπους που εκτιμούσε, από τους φίλους που αγαπούσε, από τις προσωπικότητες που σεβόταν, να επαναπαύεται στις δάφνες του ή στον καναπέ του. Έπρεπε όλοι να τραβήξουμε κουπί, ώστε να φτάσει η *Αργώ* στον προορισμό της.

Πέρα από όλα όσα της χρωστάμε ως συνειδητοί πολίτες αυτού του πλανήτη, πιστεύω ότι πολλοί από εμάς της οφείλουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ. Γιατί με τους αγώνες της κράτησε ζωντανά τα πιο τρελά μας όνειρα. Στον δικό της κόσμο, με τον δικό της μοναδικό τρόπο, μας έκανε να νιώθουμε ξανά νέοι –έφηβοι σχεδόν. Ωραίοι κι ασυμβίβαστοι. Όπως εκείνη.

Οι φίλοι θα θυμόμαστε πάντοτε το χαμόγελό της. Και κάθε φορά που θα λιώνει ένας ακόμα πάγος στην Ανταρκτική, κάθε φορά που θα σκοτώνεται ένα ακόμα παιδί στην Παλαιστίνη, κάθε μέρα που θα αυξάνεται η βία στον τόπο μας και θα καταπατώνται τα ανθρώπινα δικαιώματα διεθνώς θα βλέπουμε το πρόσωπό της να αστράφτει από θυμό. Θα μας κοιτάει κατάματα και θα μας προτρέπει να αγωνιστούμε.

Σήμερα δεν τιμούμε τη Μαρία, αγαπητοί φίλοι. Τιμούμε τα υψηλά ιδανικά που δονούσαν την ψυχή αυτής της εξαιρετικής γυναίκας. Της δικής μας Μαρίας.

Μαριάννα Κορομηλά